

RESTUL VINE DE LA SINE ...

sau CALEA ȘI ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.

ȘI, SFÂNT PAȘTE FERICIT !

de Leonard Oprea

Cititorule, tu cel frământat și obosit nu o dată de și în acest prezent continuu și atât de nebulos, vreau să îți reamintesc cuvintele lui Andre Malraux: "Secolul 21 va fi religios sau nu va fi deloc". Astfel, mutatis mutandis, eu zic așa: Mileniul III va fi religios sau nu va fi deloc. Și tocmai de aceea, îți cer îngăduința să mă asculți cu puțină răbdare și atenție, căci sunt și eu ca și tine, un om care își caută alinarea și salvarea în lumea ce ne împresoară și ne pătrunde zilnic cu toate ale ei, uneori mai multe rele decât cele bune.

Iată deci:

Dintre cele mai cunoscute credințe și idei religioase antice, dar vii, viguroase, parcă revigorate de trecerea timpului, și extrem de active și azi, preocupate constant și intens de problema salvării individuale, iudaismul și budismul (le numesc în ordinea apariției istorice) sunt religii care până la urmă, ambele caută soluții practice pentru eliberarea de chinurile existenței/suferinței umane.

Necesitatea vitală a găsirii acestor soluții eliberatoare de durerea existenței este motivată fie escatologic (iudaism), fie de posibilitatea atingerii Nirvanei

/"stingerea setei", Mircea Eliade/(budism).

Prin urmare, avem formulate următoarele enunțuri capitale:

IUDAISM:

- Primul Comandament : Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru, Domnul este Unul singur! Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată gândirea ta și cu toată puterea ta!" (Vechiul Testament: Deuteronom 6/4-5)(dar și în Noul Testament: Matei 22/37-39, Marcu 12/ 29-31, Luca 10/27,

Ioan 17/3)

- Al doilea Comandament :

"Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!"

(Vechiul Testament: Leviticul 19/18)(dar și în Noul Testament : Matei 22/37-39, Marcu 12/29-31, Luca 10/27)

Cele două Comandamente /adevăruri fundamentale/ ale iudaismului sunt completate prin adăugarea la/pentru ele a binecunoscutului Decalog al Vechiului Testament (Cele 10 Porunci revelate lui Moise de Dumnezeu pe muntele Sinai/ Exod 20/2-17 și Deuteronom 5/6-21), cod spiritual, moral și social care, nu e altceva decât calea practică de împlinire a celor două Comandamente.

Cu alte cuvinte, *în iudaism Cele 2 Comandamente plus Cele 10 Porunci definesc/alcătuiesc o cale a eliberării de suferința proprie iudaismului.*

BUDISM:

- Cele Patru Adevăruri Nobile: 1) Existența suferinței . 2) Originea(cauzele) suferinței(ignoranța, dorința și existența). 3) Eliberarea de suferință (Nirvana).

4) Calea de mijloc sau Calea cu opt brațe.

Desigur, urmează cele 8 Reguli ale căii; practic, ca și în cazul Celor 10 Porunci, reguli de existență zilnică :

1) punct de vedere corect sau opinie corectă/adeverată și 2) gândire corectă, acestea două (1 și 2) constituind - înțelepciunea ; 3) vorbirea corectă – să nu minți, să nu defăimezi, să nu calomniezi, să nu înjuri etc.; 4) activitate corectă – să nu înșeli, să nu furi, să nu comiți adulter, să nu ucizi etc. 5) mijloace de existență corectă – să nu practici profesii dăunătoare altora, acestea trei (3, 4 și 5) fiind - conduita etică; iar ultimele trei: 6) efort, 7) atenție și 8) concentrare corectă, alcătuiesc - disciplina mentală / Samadhi / (prin exerciții ascetice de tip Yoga).

Așadar, *decurgând din Cele 4 Adevăruri Nobile (budiste), și adăugat lor, acest cod al Celor 8 Reguli formulează în budism, la fel de precis precum Cele 10 Porunci în iudaism, calea practică de împlinire a Celor Patru Adevăruri Nobile ale budismului.*

Iar împreună cu aceste adevăruri – o cale proprie budismului pentru eliberarea de suferință.

În ambele religii avem deci 12(douăsprezece) trepte ale eliberării de suferință. Chiar dacă formal cele două seturi de trepte par a nu semăna deloc, la o analiză mai atentă se va observa că de fapt, fiind născute de ideea de salvare individuală ca și contopire/dizolvare întru Dumnezeu Unul Singur, adică întru “Eu sunt Cel care este” (Vechiul Testament, Exodul III/14), iar Brahman – cel în/cu care se produce contopirea prin Nirvana – este Ființa absolută , Absolutul cosmic (conform Vedelor și Upanisadelor, cărțile sacre ale Indiei, și Buddha nu le-a omis nicicând), adică unirea cu și întru Cel imposibil de cunoscut altfel decât prin parcurgerea integrală a celor 12 trepte, setul iudaic și setul indian sunt identice în esența lor.

Însă, această observație nu înseamnă absolut deloc o ne-recunoaștere a valorii distincte și extraordinare a iudaismului, precum și a budismului : prin gigantica, fascinanta lor forță spirituală; dar și prin înalta lor ținută morală și conduită etică; totodată și prin ansamblul de soluții practice extrem de benefice sănătății individuale, fizică și psihică; și prin imensa bogăție a cunoașterii oferită omenirii; în sfârșit, dar nu și în ultimul rând, prin puterea reală de a practica și realiza în mod propriu eliberarea de suferință.

Dimpotriwa, eu unul le admir, le respect sincer și învăț continuu din lecția lor, fără a fi însă adeptul acestor religii.

Iată totuși că, fiecare dintre aceste două căi (religii), începând cu comandamentele iudaice sau adevărurile budiste, continuând și sfârșind cu treptele practicii propriu-zise, prezentate ori succint, ori cu lux de amănunte, se va înfățișa omului modern acum la început de mileniu III - din nefericire - doar ca o poveste bună de cunoscut cam așa: fie din curiozitate , fie din snobism, fie din interes profesional ; fie că una ori alta sunt religii instituționalizate/naționale; fie dintr-un impuls care conține câte ceva din toate acestea sau, finalmente, fie pentru ca reprezintă tradiții (etnico-)religioase respectate /împlinite cu diverse ocazii festive, familiale sau naționale. Dar în nici un caz, la nivelul înțelegerii imediate și mundane, iudaismul sau budismul nu sunt receptate ca fiind un crez religios posibil de acceptat fără rezerve; ori atractiv în asemenea măsură pentru a fi însușit și practicat zilnic ca soluție individuală viabilă (profitabilă – în limbajul de astăzi) în scopul eliberării de suferință; sau, altfel spus, de practicat ca salvare individuală într-o lume ce tinde evident spre salvări de tip colectiv datorită uniformizărilor sociale create prin accesibilitatea variilor tehnologii și a produselor generate de ele, dominante global. Nu vorbesc despre rabini și evrei evlavioși, despre hasizi sau despre călugării budiști. Deși ei sunt cu siguranță sute de mii și milioane, din punctul meu de vedere, între miliarde de alți semeni, ei nu reprezintă decât excepțiile care confirmă regula. Iar regula celui neinteresat de credința/religia lor este doar una, cât se poate de simplă și de dura: “N-am timp pentru așa ceva!” Și, într-adevăr, aceste căi ale eliberării de suferință cer acel timp statornic și generos al reflexiei individuale, act care nu prea mai are loc, individul comun abia respirând, strivit continuu astăzi între timpul subzistenței computerizate și timpul relaxării tehnologizate, amândouă dând timpului individual o singură dimensiune: money, money, money. Comentariile sunt de prisos.

CREȘTINISMUL:

nu neagă nicidecum soluțiile propuse de iudaism și budism.

N-are cum : fiindcă viața, cuvântul și învățătura lui Christos Iisus le conțin implicit.

Bine ar fi să demonstrez afirmația anterioară, dar cum nu aceasta urmăresc acum, vă propun să citiți atent Evangheliile.

Sunt texte scurte și extrem de lizibile. Apoi, căutați câteva dicționare specializate sau folosiți Internetul și studiați câte ceva despre Vechiul Testament, precum și despre viața și învățătura lui Buddha.

Vor fi lecturi plăcute, chiar pasionante (vă garantez asta!) și veți constata și singuri că am dreptate fără să mai aveți nevoie de argumente sofisticat elaborate.

Totuși, spre deosebire de iudaism și budism, creștinismul propune eliberarea de chinurile suferinței în această lume, având doar atât, un singur enunț fundamental:

- *Iisus Christos*

și o cale practiceă cu o singură treaptă:

- *calea Domnului Dumnezeu Iisus Christos, adică Evanghelia.*

Ce înseamnă asta? În esență, ceva simplu și omenește posibil, pornind cu lectura, continuând cu înțelegerea, apoi practica/trăirea Evangheliilor – adică, să încerci a-L iubi pe Iisus Christos cel puțin cât te iubești pe tine însuși.

RESTUL VINE DE LA SINE.

Într-adevăr, pare mult mai ușor să te eliberezi de suferință devenind creștin, decit ai putea să faci asta devenind adept al iudaismului sau al budismului.

“Da, dar nu trebuie să suport povara tuturor acelor comandamente, adevăruri și reguli imposibil de respectat... Nu-i așa?” va replica omul din fața computerului.

și, într-adevăr, în lumea actuală, la început de mileniu III, creștinismul este religia majoră, dominantă : ca răspândire și ca civilizație. Dacă nu neapărat ca număr al adeptilor (dar este în continuă expansiune), atunci neîndoienic dominantă și economic și militar și politic și cultural.

Să însemne asta oare că avem de a face cu sute de milioane de oameni care se află deja pe drumul eliberării de suferință, fără a mai socoti puzderia de preafiericiți oameni ai Bisericii, trăind printre noi ca îngerii Domnului...? N-ar fi rău deloc..., dacă n-ar exista întrebarea ce nu poate fi evitată nicicum :

- *dar câți dintre noi suntem creștini adevărați?*

Câți dintre noi nu acceptă creștinismul decât pentru că este cea mai simplă, cea mai comodă și libertineă religie și, (... să fim realiști, nu?) cea mai eficientă economic, cea mai eficientă în vreme de pace și război și așa mai departe?...

și astfel, fără nici un fel de probleme legate de respectarea strictă și împovărătoare a comandamentelor, adevărilor, poruncilor și regulilor, cu minimum de efort personal a fi creștin echivalează practic și automat cu, a fi salvat...; eliberat de suferință în lumea asta. Ești creștin, ești mântuit încă de acum 2000 de ani. Punct. Nu mai continui, căci nu mi-am propus să fac critica creștinismului instituționalizat, adică a Bisericii.

Da, așa precum mai sus e prezentat, pentru salvarea individuală creștinismul pare a fi o soluție simplă și la îndemâna oricui.

Nu pare, chiar este așa. Nu are decât un enunț fundamental și o cale practiceă doar cu o treaptă, așa cum am arătat mai înainte.

Atât doar că, vrând să împlinești acel îndemn mai sus citat, deci :

- *să încerci a-L iubi pe Iisus Christos cel puțin cât te iubești pe tine însuși, înseamnă a fi în stare de cel puțin atât :*

- *să întrebi zilnic, măcar o dată pe zi, cum a întrebat Sfântul Apostol Toma*

(Ioan 14/ 5-6):

“Doamne, nu știm unde Te duci ; cum putem ști calea? ”

“EU SUNT CALEA și ADEVĂRUL și VIAȚA; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”,

îți va răspunde Domnul Iisus Christos.

Doar așa, încet, încet, cu răbdare, pe calea crucii tale, cu Credință vei cuprinde și trăi înțelegerea faptului că de 2000 de ani Domnul Iisus Christos moare pe cruce și învie perpetuu, cu speranța nestinsă că tu sau eu vom pricepe odată și o... dată că:

- *eliberarea din chinurile suferinței în această lume, nu poate fi decât ...*

PUTEREA DE A FI FERICIT DĂRUIND FERICIRE CELOR DIN JURUL TĂU.

Așadar, dragă cititorule - SFÂNT PAȘTE FERICIT!

(“Theophil Magus - Confesiuni 2004-2006”, volum în curs de publicare în România)